

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 322.

Anden Sæssion.

84de Møde.

Torsdagen den 6te Februar.

(Fortsat.)

Ræe (fortsat): Vi kjende Alle den Resolution, som i den Anledning blev givet, og som jeg, vistnok med Mange, ikke anseer for berettiget ligeoverfor Grundloven; men den eksisterer, og det er os ligesaa vitterligt, at den ærede Minister, der forestaaer Kirke-Anliggenderne, har erklæret, at under hans Administration vil han, uden at have en Lov ihænde, som regulerer dette Forhold, ikke kunne gaae anderledes frem. Nu maa man for mig clasificere Modstanderne mod Loven, som man vil; dette One staaer dog klart for mig, at man, ved at stemme mod denne Lov, tilkjendegiver, at man ikke vil, at Personer, der ere i et saadant Collisionstilfælde, skulle komme til den Nydelse af deres borgerlige Ret, som Grundloven har tilskikket dem, altsaa at man herved nedlægger en ligesaa høitidelig Protest mod det, som Grundloven ligesaa høitidelig har erklæret (Nei! Jo!), at man paany statuerer den Intolerance, som Grundloven har erklæret ikke længere skulle gjælde i Danmark (Nei! Jo! Jo!). Ja jeg veed meget vel, at Mange af rene Bevæggrunde komme til et heelt andet Resultat, og jeg kunde selv fristes til det Samme; thi jeg ønsker tilvisse Loven i en anden Etikette, jeg ønsker den, som den oprindelig er udgaaet fra den ærede Forslagsstiller, der satte Sagen i Bevægelse; men fordi vi ikke kunde opnaae dette, seer jeg dog heller ikke paa nogen Maade, hvorledes vi kunne være berettigede, hvorledes vi kunne forsvare ligeoverfor Grundloven, ligeoverfor vor Samvittighed, i Erkjendelsen af det, vi skyldte vore Medborgere, at nægte, om det endog kun var, som den ærede Ordfører sagde, to Personer

den borgerlige Ret, Grundloven har tilskikket dem, og det gjøre vi for en Stund, den være kortere eller længere, hvis denne Lov ikke nyder Fremme. Skulde jeg derfor have Noget imod Loven som Lov at indvende, saaledes som den nu foreligger, da maatte det være et andet Punkt, det nemlig, som angaaer Børneopdragelsen, og som tidligere har været Gjenstand for Forhandlinger, idet Staten ved dette er kommen ind paa et Gebeet, som jeg ikke anseer den for berettiget til at betræde, paa et Gebeet, hvor den lettere udsætter sig for at bringe Forargelse, end for at skabe den Religiøsitet, som den vil fremkunsle. En af de ærede Forslagsstillere har imidlertid selv erklæret, at det, man her vil søge at haandhave, eller rettere at kundgjøre, kun er et Princip, (F. A. Hansen: Ja!) en svævende Ting, som i Virkeligheden ikke kan græbes; et Princip af denne Art, som man selv erkjender man i Virkeligheden ikke kan udføre, og hvorved man altsaa factist heller ikke kommer i Strid med Forældrenes Overbeviisning om den Maade, hvorpaa de ville, og hvorpaa de, efter min Mening, ere ene berettigede til at raade over deres Børns Opdragelse. Jeg finder derfor heller ikke, at der ved den ligegyldige Betydning, denne Paragraph som Lovgivningsbestemmelse her har faaet, kan være nogen Grund til at stemme mod Loven. Jeg troer desuden, at vi, efter det Stadium, hvorpaa Sagen nu er bragt, skyldte den Mand, der staaer i Spidsen for en Deel af den udøvende Magt, at han sættes istand til at udøve, hvad han uden denne Lov ikke vilde kunne gjøre, at vi tillige deri give en Erkjendelse af den Humanitet og Liberalitet, han under disse Forhandlinger har lagt for Dagen, og som vi ikke kunne eller bør skyde fra os, hvorledes vi end ville stemme i Sagen.